

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudkyně Mgr. Andrey Grycové a soudce JUDr. Tomáše Novosada ve věci

žalobce: **DRUŽSTVO xxx, bytové družstvo**
(dříve DRUŽSTVO xxx, družstvo), xxx
sídlem xxx, xxx
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Schejbalem
sídlem Na Poříčí 1070/19, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ing. Jiří K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
původně zastoupený advokátem JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D.
sídlem Jugoslávských partyzánů 1600/29, 160 00 Praha 6

o zaplacení 53 030 Kč

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 8. září 2020, č. j. 15 C 360/2011-476, ve znění opravného usnesení ze dne 19. srpna 2021, č. j. 15 C 360/2011-521,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným ve výroku I **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným ve výroku II **mění** jen tak, že v rozsahu žalobního požadavku na zaplacení částky **5 795 Kč** se žaloba zamítá, ve zbývajícím rozsahu (tj. ohledně částky **28 860 Kč**) se potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku ve výši **24 777,67 Kč** a před odvolacím soudem částku ve výši **3 365,96 Kč**, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jakuba Schejbala, advokáta, přičemž v rozsahu plnění povinnosti k úhradě nákladů řízení dle výroku III rozsudku soudu prvního stupně bývalou manželkou žalovaného Helenou K., narozenou dne xxx, trvale bytem xxx, xxx, povinnost žalovaného k úhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně zaniká.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** řízení zahájil žalobou podanou dne 25. ledna 2011 u Obvodního soudu pro Prahu 3. Ten věc usnesením ze dne 5. října 2011, č. j. 8 C 8/2011-159, postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 5 jako soudu místně příslušnému. O věcné příslušnosti tohoto soudu, resp. okresních soudů, rozhodl k námitce žalovaného Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 27. března 2017, č. j. Ncp 3708/2014-373. Žalobce se žalobou domáhal po žalovaném [v řízení před soudem prvního stupně v postavení žalovaného a)], jakož i proti jeho nyní již bývalé manželce Heleně K. [v řízení před soudem prvního stupně v postavení žalované b)] zaplacení částky 32 315 Kč. V průběhu řízení svůj návrh rozšířil o 15 483 Kč (*č. l. 168 spisu*) a o 5 232 Kč (*č. l. 222 spisu*) na celkových 53 030 Kč; tato změna byla připuštěna usnesením soudu prvního stupně ze dne 15. ledna 2013 (*č. l. 238 spisu*). Uvedenou částku žalobce žádal po žalovaných jako členech žalujícího bytového družstva. S členstvím žalovaných bylo spojeno užívací právo k bytu č. xxx v domě č. p. xxx, na pozemku parc. č. xxx, k. ú. xxx, na adrese xxx, xxx, o výměře 53,53 m². Žalobce žádal žalovanou částku z části jako dluh na příspěvku do fondu oprav (označovaném též jako „nájemné“) a z části jako dluh na platbě za služby, a to původně za období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2010, po rozšíření až do 31. prosince 2012. Konkrétně žalobce, jak upřesnil v průběhu řízení (*č. l. 121, 122, 170, 171, 172, 223 spisu*) žádal po žalovaných za rok 2008 částku **11 221 Kč**, z toho 9 420 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 1 801 Kč jako nedoplatek na službách; za rok 2009 částku **10 559 Kč**, z toho 8 640 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 1 919 Kč jako nedoplatek na službách; za rok 2010 částku **10 535 Kč**, z toho 8 640 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 1 895 Kč jako nedoplatek na službách; za rok 2011 částku **10 251 Kč**, z toho 8 640 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 1 611 Kč jako nedoplatek na službách; za rok 2012 částku **10 464 Kč**, z toho 8 640 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 1 824 Kč jako nedoplatek na službách. Dne 31. ledna 2018 žalobu žalobce omezil na období do 31. března 2011 a žádal přiznat již jen **34 655 Kč**, přičemž za období od 1. ledna 2011 do 31. března 2011 žádal již pouze **2 340 Kč**, z toho 2 160 Kč jako nedoplatek na platbě do fondu oprav („nájemné“) a zbylých 180 Kč jako nedoplatek na službách, (oproti původnímu 2 616 Kč (*č. l. 172, 410 spisu*)). Ve zbylém rozsahu, tj. co do částky 18 375 Kč vzal žalobu zpět (*č. l. 415 spisu*). Zpětvzetí odůvodnil tím, že za období od 1. května 2011 do 17. července 2014 mu plnění bylo pravomocně přiznáno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. května 2015, č. j. 20 C 48/2015-36, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. února 2016, č. j. 53 Co 263/2015-73. Členská schůze konaná dne 2. listopadu 2004 rozhodovala o výši příspěvků do fondu oprav od března 2005. Ve vztahu k bytu č. xxx měl příspěvek činit 1 500 Kč měsíčně, což žalovanému bylo známo již od roku 2005, sám to uvedl v dopise žalobci ze dne 29. března 2011. Žalovaný však měsíčně přispíval pouze částkou 780 Kč (až na měsíc únor 2008, kdy nepřispěl vůbec), zbylých 720 Kč za každý měsíc (a za únor 2008 celých 1 500 Kč) dluží. Na příspěvku do fondu oprav za období od 1. ledna 2008 do 31. března 2011 se tak žalobce domáhal zaplacení částky 28 860 Kč, ve zbylém rozsahu (5 795 Kč) plnění žádal jako nedoplatek na službách, na které dle žalobce žalovaní nepřispívali vůbec.
2. **Žalovaný**, který se zprvu vyjadřoval i za svou manželku Helenu K., žalobu považoval za nedůvodnou. Namítal, že měsíčně platil zálohy na služby ve výši 780 Kč (aniž by tyto zálohy od roku 2000 byly žalobcem řádně vyúčtovány), a to na základě předpisu platného od 1. února 1999.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Do fondu oprav v rozhodném období nepřispíval. Tvrzená povinnost k platbě do fondu oprav ve výši 1 500 Kč mu nevznikla. Představenstvo žalobce, ač o to žalovaný opakovaně žádal, mu od roku 2005 nedoložilo zápis z členské schůze, ze kterého by taková povinnost pro něj plynula. V návrhu výše plateb od března 2005 ze dne 20. května 2004 jméno žalovaného uvedeno není. I kdyby bylo, došlo k odhlasování takových plateb, které se žalovaného netýkaly. Žalovaný poukazoval na to, že žalobci opakovaně deklaroval, že bude-li mu vše řádně doloženo, bude příspěvek do fondu oprav (který žalobce nazývá nájmem) platit. Povinnost k platbě nájemného ve výši 1 500 Kč neplatí ani z nájemní smlouvy s datem 15. února 2005. Tu žalovaný neuzavřel. Členská schůze konaná dne 2. listopadu 2004 o stanovení příspěvku konkrétně žalovaných nerozhodovala. Žalobce totiž v tu dobu měl za to, že žalovaný není členem žalujícího družstva, že byl z družstva vyloučen. Teprve v roce 2009 bylo soudem pravomocně určeno, že žalovaný byl žalobcem z družstva vyloučen neplatně. Částku 780 Kč, kterou žalovaný žalobci platil, neplatil jako část příspěvku do fondu oprav, jak si nesprávně vyložil žalobce, nýbrž jako zálohu na služby dle rozpisu záloh od 1. února 1999. Žalovaní navrhovali, aby žaloba byla zamítnuta. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s částečným zpětvzetím žaloby. Namítal, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 20 C 48/2015, se bránil překážkou věci zahájené, ale ta nesprávně nebyla shledána důvodnou.

3. **Soud prvního stupně** rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem tak, že v rozsahu zpětvzetí žaloby, tj. co do částky 18 375 Kč, řízení zastavil (výrok I), ve zbylém rozsahu, tj. co do částky 34 655 Kč, žalobě vyhověl a žalovaným uložil povinnost tuto částku společně a nerozdílně ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku žalobci zaplatit (výrok II), dále žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně nahradit žalobci na nákladech řízení částku 24 792 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost odkazuje. Stěžejním závěrem soudu prvního stupně bylo, že žalovaní byli v období od 10. prosince 1995 do 18. dubna 2011, tedy i v rozhodném období od 1. ledna 2008 do 31. března 2011, za které žalobce po žalovaných žádal plnění, členy družstva (žalobce). Vyloučení žalovaného z družstva ze dne 24. ledna 2000 soudy posoudily jako neplatné. O výši příspěvku do fondu oprav („nájemném“) rozhodla v souladu se zákonnou úpravou a stanovami členská schůze žalobce dne 2. listopadu 2004, platnost usnesení nebyla napadena. Rozpis plateb byl žalovanému sdělen dopisem ze dne 20. března 2005, kde byla ohledně fondu oprav uvedena konkrétně částka 1 500 Kč. Na zálohách na služby byla žalovanému pro období od 1. února 1999 předepsána částka 780 Kč, tím se žalovaný řídil. Na fond oprav neplatil ničeho. Započítal-li žalobce měsíční platbu 780 Kč na fond oprav, postupoval nesprávně, nelze mu ale přiznat více, než v řízení žádá. Nesouhlas se zpětvzetím není důvodný, neboť je zde skutečně dána překážka věci rozhodnuté, proto soud prvního stupně řízení v rozsahu zpětvzaté částky zastavil. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl postupem podle § 142 odst. 2 o. s. ř., úspěch žalobce shledal v rozsahu 65,35 % a žalovaných v rozsahu 34,65 %, žalobci tak přiznal náhradu nákladů v rozsahu 30,7 %.
4. **Žalovaný** rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu napadl včasným a přípustným **odvoláním**. Znovu namítá věcnou nepříslušnost soudu prvního stupně. Kriticky se vyjadřuje k závěrům soudu prvního stupně ohledně vyloučení žalovaných v roce 2011 z družstva (žalobce). Svůj nesouhlas se zastavením řízení považuje za důvodný, neboť řízení vedené Obvodním soudem pro Prahu 5 pod sp. zn. 20 C 46/2015 bylo zatíženo překážkou věci zahájené a soud se tím nezabýval, ač to žalovaný v předmětném řízení namítal, a ve věci rozhodl, což neměl. Tato nezákonnost je vážným důvodem, pro který měla být vyslovena neúčinnost částečného zpětvzetí žaloby v této věci. Žalovaný nesouhlasí ani s rozhodnutím o věci samé. Nesouhlasí s tím, že mu vznikla povinnost k platbě příspěvku do fondu oprav, jak tvrdí žalobce. Vytýká soudu prvního stupně, že se neúplně zabýval jeho námitkami k zápisu z členské schůze. Opakuje, že žalobce marně žádal o zápisy z členských schůzí. Na schůzi konanou dne 2. listopadu 2004 nebyl zván, žalobce na

něj tehdy nehleděl jako na člena družstva. Žaloba měla být v celém rozsahu zamítnuta. **Žalovaná** se neodvolala a mezi ní a žalobcem rozsudek soudu prvního stupně samostatně nabyt právní moci.

5. **Žalobce** se k odvolání žalovaného vyjádřil až při jednání. Zmínil, že se žalovaným vedl a vede mnohé spory, které se přenášejí již i do osobní roviny. Rozsudek soudu prvního stupně považuje za věcně správný a odvolání za nedůvodné. Navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů i odvolacího řízení.
6. **Odvolací soud** na základě odvolání žalovaného přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je převážně nedůvodné.
7. Odvolací soud při jednání konaném dne 9. prosince 2021 postupoval podle § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. a věc projednal a rozhodl bez přítomnosti žalované strany. Vyšel z toho, že žalovaná strana byla předvolána předvoláním doručeným zástupci žalovaného dne 25. listopadu 2021 – doručenka *na č. l. 537 verte spisu*) a bez dalšího se k jednání nedostavila.
8. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil v zásadě dostatek skutkových zjištění a tyto převážně správně právně hodnotil.
9. Námitka, že soud prvního stupně nebyl věcně příslušný, je nedůvodná. O jeho věcné příslušnosti bylo rozhodnuto Vrchním soudem v Praze usnesením ze dne 27. března 2017, č. j. Ncp 3708/2014-373. Tímto rozhodnutím jsou účastníci i soudy vázáni (§ 104a odst. 7 o. s. ř.).
10. Důvodná není ani námitka, že soud prvního stupně měl k nesouhlasu žalovaného vyslovit neúčinnost částečného zpětvzetí žaloby. V řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 5 pod sp. zn. 20 C 46/2015 soud posuzoval předmět řízení, které je vedeno v této věci podle žaloby, tj. jako řízení o dluhu žalovaných za období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2010, a rozhodoval o dluhu žalovaných za období od 1. května 2011 do 17. července 2014. Nepřihlížel tedy k rozšířenému předmětu řízení (období) dle změn (rozšíření) žaloby, které byly připuštěny usnesením soudu prvního stupně ze dne 15. ledna 2013. Žalobce tak v reakci na uvedené vzal požadavek na plnění za překrývající se období, resp. dokonce ještě ve větším rozsahu zpět. Okolnost, že podle žalobce měl souběh řízení vzít v potaz soud ve věci 20 C 46/2015 (a zastavit řízení pro překážku věci zahájené), není vážným důvodem pro nesouhlas s částečným zpětvzetím žaloby. V situaci, kdy ve věci sp. zn. 20 C 46/2015, bylo žalobci přiznáno plnění, které žádal za období od 1. května 2011 do 17. července 2014, žalobce zpětvzetím deklaruje, že za překrývající období od 1. května 2011 do 31. prosince 2012 plnění nežádá (pro překážku věci rozhodnuté), vyslovení neúčinnosti by na zastavení řízení pro překážku věci rozhodnuté ničeho nezměnilo. Ani pokud pak žalobce vzal žalobu zpět ve větším rozsahu (tj. i za duben 2011 a částečně i za předchozí čtvrtletí), tj. i za období, které se s předmětem řízení ve věci sp. zn. 20 C 46/2015 nepřekrývá, nejsou zde vážné důvody, pro které by měla být vyslovena neúčinnost zpětvzetí, žalovaný ani žádné netvrdí.
11. Námitky žalobce nejsou důvodné ani ohledně výroku II, byť z části rozhodnutí správné není, avšak z jiných než namítaných důvodů. Podstatné je následující, přičemž odvolací soud vyšel ze zjištění z listinných důkazů, které byly provedeny již v řízení před soudem prvního stupně a nebylo tak třeba je opakovat – srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2017, sp. zn. 22 Cdo 5421/2016). Žalovaný byl (spolu s manželkou) v rozhodném období od 1. ledna 2008 do 31. března 2011 členem družstva, otázka týkající se pozdějšího zániku členství na základě rozhodnutí představenstva žalobce ze dne 4. ledna 2011 je pro tuto věc irelevantní, neboť v tomto sporu se žalobce domáhá plnění za dobu, po kterou žalovaný členem byl. Žalovanému lze dát za pravdu, že ze zápisu ze členské schůze konané dne 2. listopadu 2004 vyplývá, že žalobce tehdy přistupoval k žalobci jako k nečlenu. Žalovaný ani jeho manželka nejsou zahrnuti do seznamu sloužícího jako prezenční listina (č. l. 53 spisu). Nejsou uvedeni ani v úvodu zápisu mezi omluvenými nepřítomnými, ani mezi nepřítomnými bez omluvy (č. l. 6 spisu). Pokud jde o příspěvky

do fondu oprav („nájemné“) ze zápisu (bod 1/) vyplývá, že byl schválen návrh z 20. května 2004, tedy ten, který je ve spise založen na č. l. 7 a ve kterém jméno žalovaného ani jeho manželky uvedeno není, což logicky odpovídá předchozímu závěru, že ve vztahu k členské schůzi konané dne 2. listopadu 2004 nebyl žalovaný s manželkou považován za člena. I tak však lze uzavřít, že rozhodnutí členské schůze založilo povinnost žalovaného s manželkou k platbě příspěvku do fondu oprav ve výši 1 500 Kč. Z obsahu návrhu z 20. května 2004 totiž plyne nejen rozpis pro konkrétní členy, ale i obecné pravidlo pro výši plateb, a to „podle stejného klíče jako splátka domu obecnímu úřadu, tj. podle velikosti bytů“; ve vztahu k velkému bytu činil příspěvek 1 500 Kč. Návrh byl určen všem členům (*průvodní dopis ze dne 20. května 2004 - č. l. 94 spisu*). „Žalovaného“ byt č. xxx byl vzhledem k výměře „velkým bytem“ (*Oznámení vyměřené plochy bytů – č. l. 54 spisu, rozpis z č. l. 402 spisu*). Důsledkem toho, že žalobce v rozhodnou dobu na žalovaného s manželkou nehleděl jako na členy, mohlo být napadení rozhodnutí soudní cestou, což se nestalo, jak správně uzavřel soud prvního stupně, nikoli to, že se na žalovaného s manželkou rozhodnutí nevztahovalo. Stejně tak samotné rozhodnutí nezpochybnují případné formální vady zápisu ze schůze. Rozpisu na č. l. 402, resp. i 197 spisu lze tedy rozumět jako aplikaci schváleného pravidla, tentokrát i s uvedením jména žalovaného. Je třeba poznamenat, že sám žalovaný při jednání dne 10. října 2012 uvedl, že kdyby byl členem družstva, tak by částky dle rozpisu platil (*č. l. 219 spisu*). Jak je mezi účastníky nesporné, žalovaný v rozhodném období členem byl a částky dle rozpisu, tedy 1 500 Kč měsíčně platit měl. Žalobce žalovanému výši platby oznámil již v roce 2005 (*č. l. 95, 96 spisu*).

12. Žalovaný sice platil žalobci měsíčně 780 Kč, ale jak opakovaně deklaroval a dokládal, neplnil tak ničeho na příspěvek do fondu oprav, nýbrž na kdysi v této výši stanovenou zálohu na služby. Žalobce tak mohl žádat příspěvek do fondu oprav za rozhodné období 39 měsíců v plné výši 1 500 Kč měsíčně (58 500 Kč). Žádal-li méně, soud je jeho požadavkem vázán, jak plyne z § 153 odst. 2 o. s. ř. a jak již správně konstatoval soud prvního stupně. Soud prvního stupně tedy správně v rozsahu žalobního požadavku na zaplacení částky ve výši 28 860 Kč požadované jako dluh na příspěvku do fondu oprav (2008: **9 420 Kč**, 2009: **8 640 Kč**, 2010: **8 640 Kč**, leden až březen 2011: **2 160 Kč**) shledal žalobu **důvodnou**. Jak je uvedeno již výše, správný je i závěr soudu prvního stupně, že platby žalobce (780 Kč měsíčně) byly platbami záloh na služby. Soud prvního stupně pak pouze neaplikoval svůj názor důsledně, když žalobci přesto přiznal i částku 5 795 Kč požadovanou jako dluh na platbách za služby. Platba záloh tuto částku pokrývala, resp. dokonce ji výrazně i převýšila (jen roční výše placených záloh činila 9 360 Kč). Co do částky **5 795 Kč** tak měla být žaloba zamítnuta jako **nedůvodná**.
13. Odvolací soud na základě výše uvedeného rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným ve výroku I zcela a ve výroku II v rozsahu částky 28 860 Kč jako věcně správný potvrdil postupem podle § 219 o. s. ř., co do zbylé částky 5 795 Kč jej ve výroku II postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalobu zamítl. Výsledně je tak žalovaný povinen společně a nerozdílně s žalovanou zaplatit 28 860 Kč, žalovaná, která se neodvolala a rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi ní a žalobcem samostatně nabyt právní moci, je povinna (sama) zaplatit navíc ještě částku 5 795 Kč.
14. Vzhledem k tomu, že odvolací soud ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval v tomto vztahu nejen o nákladech odvolacího řízení, ale i o **nákladech řízení** před soudem prvního stupně.
15. Žalobci vznikly náklady na soudní poplatek a na právní zastoupení. Soudní poplatek za žalobu včetně rozšíření činil celkem 2 340 Kč. Náklady na právní zastoupení v řízení před soudem prvního stupně se týkají těchto úkonů právní služby v režimu § 11 odst. 1 advokátního tarifu: 1) převzetí zastoupení, 2) žaloba, 3) vyjádření ze dne 5. května 2011, 4) účast při jednání dne 5. června 2012, 5) účast při jednání dne 10. října 2012, 6) účast při jednání dne 15. ledna 2013, 7) účast při jednání dne 18. března 2013, 8) vyjádření ze dne 14. ledna 2015, 9) účast při jednání dne 26. dubna 2016, 10) účast při jednání dne 20. září 2017, 11) účast při jednání dne 13. prosince 2017, 12) účast při jednání dne 7. března 2018, 13) účast při jednání dne 28. listopadu 2018, 14) účast při jednání dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

24. dubna 2019, 15) účast při jednání dne 14. srpna 2019, 16) účast při jednání dne 9. ledna 2020, 17) účast při jednání dne 8. září 2020. V odvolacím řízení pouze úkonu 18) účast při jednání dne 9. prosince 2021. Zbývající úkony nelze považovat za účelné a náhrada nákladů řízení za ně nepřisluší. Podle § 7 a § 8 odst. 1 advokátního tarifu činila tarifní hodnota u úkonů 1) až 6) původně žalovanou částku (32 315 Kč) a sazba odměny 2 420 Kč/úkon; při úkonech 7) až 13) a 18) částku žalovanou po rozšíření (53 030 Kč) a sazba odměny 3 260 Kč/úkon; při úkonech 14) až 17) částku po částečném zpětvzetí (34 655 Kč) a sazba odměny 2 500 Kč/úkon. S každým z úkonů 1) až 18) je spojen režijní paušál podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon. Postupem podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. je součástí nákladů na právní zastoupení i DPH v sazbě 21 %.
16. Postupem podle § 142 odst. 2 o. s. ř. *per analogiam*, kdy na roveň žalobcova částečného neúspěchu (5 795 Kč) je částečné zpětvzetí žaloby (18 375 Kč) z procesního zavinění žalobce (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), náleží žalobci ve vztahu k úkonům 1) až 6) náhrada nákladů v rozsahu 65,25 % (úspěch žalobce: 26 700 Kč, úspěch žalovaného 5 615 Kč), ve vztahu k úkonům 7) až 13) a soudnímu poplatku v rozsahu 8,84 % (úspěch žalobce: 28 860 Kč, úspěch žalovaného 24 170 Kč), ve vztahu k úkonům 14) až 17) v rozsahu 66,56 % nákladů (úspěch žalobce: 28 860 Kč, úspěch žalovaného 5 795 Kč). Postupem podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. má žalobce právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (úkon 18) v rozsahu 78,14 % nákladů (úspěch žalobce: 47 235 Kč, úspěch žalovaného 5 795 Kč).
17. Žalobci tak náleží náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši **24 777,67 Kč** $\{=2\,340*0,0884+[6*(2420+300)*0,6525+7*(3260+300)*0,0884+4*(2500+300)*0,6656]*1,21\}$ a náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši **3 365,96 Kč** $[=(3260+300)*1,21*0,7814]$, celkem tedy **28 143,63 Kč**. Lhůta k plnění je stanovena podle ustanovení § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř.; místo plnění pak podle § 149 odst. 1 o. s. ř. (pro odvolací řízení vždy ve spojení s § 211 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že povinnost k náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně má žalovaný společně se svoji bývalou manželkou, která již ale není účastnicí odvolacího řízení a je vázána rozsudkem soudu prvního stupně v nezměněném rozsahu, je v nákladovém výroku rozsudku odvolacího soudu uvedeno, že v rozsahu jejího plnění povinnosti k úhradě nákladů řízení dle výroku III rozsudku soudu prvního stupně povinnost žalovaného k úhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně zaniká. Jinak řečeno v rozsahu 24 777,67 Kč je jejich povinnost k náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně společná a nerozdílná, v rozsahu zbylých 14,33 Kč tíží pouze bývalou manželku žalovaného. Žalovaného pak naopak samostatně tíží povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení (3 365,96 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání **přípustné** [§ 238 odst. 1 písm. c), h) o. s. ř.].

Praha 9. prosince 2021

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková